

Проповед 241

Силата на езика

Прочит: Яков 3,1 - 12

Скъпи братя и сестри,

Ние живеем във времена, в които сме заливани отвсякъде с информация. Говори се и се обсъжда почти всичко. Предлага ни се информация по всякакви теми, мненията на много хора. Всеки има мнение и смята, че трябва непременно да го сподели с всички останали. Затова и по различно време, по различни радиа и телевизии, ние можем да чуем най-разнообразни мнения и отговори на въпроси, които ни вълнуват, и на такива, които не ни вълнуват. Информацията, която ни залива е толкова много, че понякога човек не може да я преработи. В някои случаи информацията, която човек получава, може да формира дори мнението и миогледа му. Такава е силата на думите и на човешкия език. Ако се замислим за самите себе си, ако огледаме живота си, ще видим, че това се отнася и за нас. Ние твърде бързо преценяваме хората, твърде бързо решаваме кой какъв е, поставяме етикети и нараняваме чрез думите и езика си. *Един необразован беден селянин влязъл в синагогата да се помоли. Чул той как грамотните, познавачите и учените четат и пеят прекрасни молитви към Бога и на него му се приискало сам да изрази любовта си към Всевишния. Застанал пред ковчезето, в което се пазело парченце от Тора, и започнал прочувствено и почитателно да повтаря до безкрайност буквите от еврейската азбука: алеф, бет, гимел и т. н. Гласът му треперел от прилива на чувства. Като чули това, грамотните и учените били удивени. Защо този селянин повтаря до безкрайност всичките букви от азбуката? Побутвайки се един друг, те се майтапили с невежество му, надсмивали му се, шегували се с неправилния му изговор. - Но чуйте го само - казал един от тях, той не знае даже най-простите съботни молитви! Когато обаче селянинът спрял да изрежда буквите, той се обърнал с молитва към Бога. Смехът заседнал в гърлата на хората около него, когато го чули как се моли: Владетелю на света! Аз съм обикновен човек, необразован, но как ми се иска да намеря думи за прекрасна молитва към Теб! Аз нямам тези думи, но Боже, Ти ме слушай как изреждам буквите от азбуката и състави от тях думи, които да изразяват любов към Тебе, тази любов, която преизпълва сърцето ми. Тази история е много показателна за езика. Как можем да употребяваме езика и думите си. Лошото е, че ние много по-често сме в ролята на хората, които се подиграват, а не на тези, които искат да използват езика си за благословение. Показателна е и българската приказка "Мечката и лошата дума": *В една гора, в една пещера, имало малки мечета. Един човек отишъл веднъж за дърва. Едно мече излязло из пещерата, закачило се в едни храсти и не могло да се откачи. Човекът го видял, па му домиляло. Той отишъл, откачил го от храстите и го занесъл в пещерата. Не щеш ли, мечката видяла това, приближила се до човека и му рекла: - Ти ми стори голямо добро. Хайде да се побратимим! Човекът го било страх, ала какво да прави? Престрашил се и малко по малко се приближил до мечката, и поговорил с нея. Когато да си тръгва човекът, уговорили се с мечката да се срещат и виждат в гората. Като се разделяли веднъж, мечката и човекът се целунали, пък човекът не се стърпял и рекъл: - Посестримо, всичко ти е много хубаво, само това не струва, че ти бие дъхът на лошо. Той не се усетил какво казва и не разбрал колко ще я**

заболи мечката от това. Домгчнхяло много на мечката, ала нищо не рекла, ами само навела врат и се примолила: - Я ме удари с брадвата по главата, колкото можеш силно; ако не щеш, ще те изям. Човекът се сбъркал и се мъчил всякак да измоли да не я удари. Най-сетне видял, че няма как, та я ударил с брадвата и ѝ сторил дълбока рана. После се разделили. Минало се време, човекът отишъл пак в гората на онова място, но мечката не могъл да види. Не я видял дълго време. След години, веднъж срещнал на друго място мечката. Те се познали и здрависали. Когато да си тръгне човекът, мечката му рекла: - Огледай ме, побратиме, има ли я още раната от оная година, когато те накарах да ме удариш? Разгърнал човекът вълната на врата, раната била зарасла и нито белег нямало. Рекъл човекът на мечката: - А бре, посестримо, то дори не се познава, че е имало рана! - Видиш ли, побратиме, че раната заздравя и аз съм забравила где е била тя; ама лошата дума, дето ми рече тогава, няма да я забравя, дорде съм жива. Тя - лошата рана - заздравява, лошата дума не се забравя. Лошата дума не се забравя. Човек с езика си нанася големи вреди и рани, които не могат да бъдат изцелени лесно. В езика има голяма сила.

1. Един сериозен въпрос. От казаното досега можем да разберем защо Яков отделя толкова много място на езика - цели 12 стиха от краткото му послание са посветени на езика. Ако самите ние се замислим, ще видим, че думите са ни причинявали дълбоки рани, а ако сме честни, ще признаем, че и ние нерядко с думите си сме нанасяли рани. За апостол Яков словото има голяма сила. Чрез всемогъщото слово ние сме повярвали и сме станали част от спасените. Нашият Небесен Отец ни е направил Свои деца чрез това слово. И затова децата на Бога, трябва много да внимават как употребяват това слово. Всъщност обаче, въпреки че при Яков изявленията по отношение на езика и да изглеждат по-остри, те малко се различават от духа на цялото Писание. И в Стария, и в Новия завет се споменава за греха на говоренето. Исаия, например, сам признава че е "**човек с нечисти устни.**" Ние рядко осъзнаваме, че езикът ни води към падение, затова сега ще се замислим за това доколко важно е да внимаваме какво говорим.

2. Да не стават мнозина учители. Още първото изявление, което Яков прави, изглежда като че ли не на място. Яков казва: "**Братя мои, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ще приемем по-тежко осъждане.**" Очевидно е, че хората се нуждаят от това да бъдат научени какво да правят, обаче Яков не желае много хора да стават учители. Защо е така? Въпреки, че тук директно не се споменава езика, очевидно е, че темата за езика започва още в първия стих. Къде в Христовата църква езикът би могъл да нанесе поражения в най-голяма степен? Ако се употребява неправилно от тези, които поучават, тоест учителите. И това е нещо, което ние няма нужда да доказваме. Там, където не се учи правилното и истинско слово, много хора могат не само да бъдат наранени, но и да тръгнат по погрешни пътища или дори да загубят живота си. Не ставайте учители, ако не учите правилното, ако не проповядвате истината, ако не говорите това, което Бог е говорил. За тези, които станат учители, е запазен този ангажимент и отговорност, защото в противен случай за тях е запазено тежко осъждение - църквата Христова се нуждае от поучение и хора, които да я наставляват, но те трябва да проповядват Божието слово, не някакви собствени измислици. "**Защото ние всички в много неща грешим; а който не греша в говорене, той е свършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло.**" Ако се вслушаме в думите на Яков, ще видим, че учителите трябва да бъдат хора, които се стремят да обуздават езика си, защото ако обуздаят езика си, всичко друго би било много по-лесно. Научете се да се вслушвате в думите, които ви говори Господ, стремете се да се контролирате. Често ние знаем думите и волята на Господа, но продължаваме да вършим това, което ни се иска. Тези, които станат учители, трябва да са готови за големи предизвикателства, но най-вече да контролират езика си. За да не причинят много вреда.

3. Малък език - големи положителни резултати. Описвайки важността на езика и че трябва да се вземе насериозно и да се обуздае, Яков ни дава на първо място примери на обуздани езици. **"Ето, ние слагаме юздите в устата на конете, за да ни се покоряват, и обръщаме цялото им тяло. Ето, и корабите, ако и да са толкова големи и са тласкани от силните ветрове, пак с едно мъничко кормило се обръщат накъдето желае кормчията."** Той ни дава два примера за успешно управление и това са конят и кораба. Тези, от вас, които са имали възможност да прекарат поне част от времето си на село, знаят какво представлява юздата - това е приспособление, което в голямата си част е направено от ремъци и управлява посредством обтягането и отпускането им. Съществената част обаче е метално парче, което се поставя в устата на коня и притиска езика му. Затова апостолът дава примера с коня - той се управлява с помощта на езика - дори и това голямо животно може да се управлява без каквато и да било трудност, само чрез управляването на езика. Същото се отнася и за кораба. Големите кораби се управляват само чрез едно малко кормило. Яков иска да ни каже: ако успеете да укротите езика си, тогава вие ще постигнете невероятни резултати, такива, каквито не сте си представяли. Това се отнася и за нас. Ако управлявате езика си, ако не лъжете, ако не давате обещания, които не смятате да изпълните, ако не учите хората на грешни неща, ако не коментирате зад гърба им, тогава и във вашия живот ще има изобилен плод. Не забравяйте, научете се да управлявате езика си.

4. Езикът се хвали. Като своеобразен мост между тази и следващата част, която за разлика от първата е насочена към негативните последствия от действието на езика, служи първата част на стих 5: **"Така и езикът е малка част от тялото, но много се хвали."** Този стих може да се разбира от две страни. От една страна - езикът, който е бил обуздан, ще получи похвала. От друга страна, този стих ни води към горделивия език - този, който не се съобразява с никого и нищо.

5. Малък език - големи поражения. Оттук до края на главата ни се говори за разрушителната сила на езика. За тази, която всеки един от нас има в себе си. **"Ето, съвсем малко огън, а колко много дърва запалва! А езикът е огън, цял свят от нечестие. Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло и запалва колелото на живота ни, а сам той се запалва от пъкъла."** Езикът е малък, но може да донесе много болка и страдание. И всичко започва винаги от нещо много малко. Преди няколко години бяхме в планината, край град Елена. Недалеч от там се вихреше страхотен горски пожар, който, както се разбра по-късно, бил запален от недобре угасен фас. Това е образът, който Яков иска да ни покаже. Такъв е необузданият език. Една реплика, или случайно изтървана дума може да нарани човека и да причини много вреда. Ако се замислите, ще видите, че наистина е така. Ние понякога не забелязваме как нараняваме хората; казваме каквото мислим, без да се съобразим как и колко можем да нараним някого. Яков, описвайки езика като огън, се опитва да вникне в неговата същност.

5. 1. Същността му. Езикът е **"свят от нечестие"** - с тези думи Яков има предвид нечестив свят, характеризиращ се с падението на човека, с падението на всички несъумели да станат праведни пред Бога. За Яков езикът е възпламенител на всичко греховно, готов да превърне цялото ни тяло и живот в място, враждебно на Бога,

5. 2. Въздействието му. **"заразява цялото тяло"** Тук виждаме противоположната роля на неовладения език. Когато ние не овладеем езика си, той овладява нас, малко по малко превръща тялото в крепост на омразата срещу Бога. Осквернението, с което езикът заразява цялото тяло, воюва срещу Бога.

5. 3. Обхвата му. След като е завладял тялото ни, езикът дава отражение и навън - **"запалва колелото на живота ни"** Езикът дава отражение първо върху самите нас, но

много скоро се намесва във всяко отношение, което имаме с хората около себе си. Всяко познанство или отношение е заразено от Него. От най-ранните до най-последните ни дни, гибелното влияние на езика остава. То е всеобхватно и продължително.

5. 4. Източникът му. Накрая Яков ясно ни показва кой е източникът на необуздания език: *"а сам той се запалва от пъкъл"*. Това е израз, който не бива да забравяме, и трябва да си го припомним всеки път, когато говорим нещо необмислено или нараняващо хората около нас. Езикът, ако не е обуздан, се превръща в инструмент на самия сатана. Ако не употребявате езика си за Божия слава, тогава сигурно той ще се превърне в инструмент на дявола, а чрез него и този, който го притежава.

Ако ние се плъзнем по наклонената плоскост надолу и не се грижим за езика си, езикът се превръща в неконтролируема сила, която нанася много страдание. Яков е наясно с мащаба и, и колко трудно може да се справиш с нея: *"Защото всякакъв вид зверове, птици, влечуги и морски животни се укротяват и са били укротени от човечеството, но езика никой човек не може да укроти; буйно зло е, пълен е със смъртоносна отрова."* Можем да оставим тези стихове без коментар. Защото, замисляйки се върху живота на човечеството и с какви неща ние като хора сме се справили, не само укротяването на животните, но и строежа на огромни язовири, обръщането посоката на реки, промяната на ландшафти и какво ли още не, стигаме до един парадокс: Човек е сътворил много неща, но с едно нещо не може да се справи и това е езикът. Той продължава да властва, да трови и да причинява болка.

6. Абсурдът на езика. Замислете се какъв е нашият език, какви думи излизат от нашите уста. В неделя набожни и свети молитви, а в понеделник ругатни и обиди към хората наоколо. Това е невъзможно, ни казва Яков: *"С него благославяме Господа и Отца и с него кълнем човеците, създадени по Божие подобие! От същите уста излизат благословение и проклятие! Братя мои, това не трябва да бъде така. Изворът пуска ли от същия отвор сладка и горчива вода? Възможно ли е, братя мои, смокинята да роди маслини или лозата смокини? Така също не може солена вода да дава сладка."* Ако това е така, променете се, изгонете всяка омраза и грях от езика си, изчистете го. Оставете Бог да действа чрез всяка дума излязла от устата ви, защото не можете да служите на Бога и на мамона чрез езика си. Ако имате проблем с говоренето си, помолете Бог да ви помогне, да изцели езика ви от всичко лошо. Защото Бог може, Той може да изкорени всяко зло. Този, Който даде Сина Си Исус Христос, за да умре на кръста за нашите грехове, няма да се спре пред нищо. Помолете Го и Той ще дойде и ще се докосне до вас. Всяко зло, всяка лоша дума на омраза или на насилие, всяка дума, която разделя хората, ще се отдалечи от вас. Бог може да превърне езика ви в извор на сладка вода, която да води хората към Неговото спасение.

7. Заключение. Бог иска да ни помогне да сме свършени хора; за тази цел важна стъпка е обуздаването на езика. Помислете, в какво състояние е вашият език? Горчива или сладка вода излиза от него? Любов или омраза? Помолете Бог да ви помогне, но положете и усилия, напрегнете всички сили, не приказвайте безпричинно, внимавайте да не наранявате, насърчавайте и подкрепяйте. Мълчанието е злато. Бог да ни води да говорим само Неговите думи и да споделяме Неговата воля. Запазете езика си чист и тогава ще се превърнете в благословение за много хора, чрез Божията сила. Амин.